

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

DAVE EGGERS

Opera sfâșietoare a unui geniu năucitor

Traducere din engleză de
ADRIAN BUZ

HUMANITAS
fiction

NU ERA CAZUL

Redactor: Andreea Stănescu

Coperta: Angela Rotaru

Copyright © David („Dave“) K. Eggers, 2000, 2001. All rights reserved.

Toate drepturile rezervate în conformitate cu Legea Internațională și Pan-Americană referitoare la Copyright. Publicată în Statele Unite de Vintage Books, o divizie a Random House, Inc., New York. Random House este proprietatea unei companii germane imense, Bertelsmann A.G., care deține atât de multe lucruri încât nu pot fi numărate sau identificate. Însă, oricât de mari sunt aceste companii, sau oricâte lucruri dețin, sau oricât de mulți bani fac sau controlează, influența lor asupra vieții de zi cu zi și a gândurilor oamenilor și, prin urmare, la fel ca 99 la sută din ceea ce fac oficialii din orașe precum Washington, Moscova, São Paulo sau Auckland, efectul lor asupra vieții scurte și trecătoare a oamenilor care umblă de colo-colo, dorm și visează că străbat fluxuri sangvine, oameni cărora le place mirosul de asfalt și care se gândesc la călătorii în spațiu atunci când au activități sexuale, este foarte mic, deci nu trebuie să ne îngrijoreze.

Înălțime: 1,80; Greutate: 80; Ochi: albaștri; Păr: șaten; Mâini: mai boante decât te-ai aștepta; Alergii: la animale de casă.

NOTĂ: Această carte este o operă de ficțiune numai datorită faptului că autorul nu și-a mai amintit exact ce au spus unii sau cum arătau anumite lucruri, așa că a trebuit să mai inventeze. Însă personajele, faptele și dialogurile sunt reale, nu rodul imaginației autorului, care la momentul scrierii acestei cărți nu avea pic de imaginație și nici nu putea concepe *să inventeze* o poveste și niște personaje – ar fi fost ca și cum s-ar fi urcat la volan deghizat în clown –, mai ales că avea atât de multe de spus despre povestea lui tristă și emoționantă, despre oamenii pe care îi cunoștea și despre nenumăratele răsturnări de situație din mintea lui întortocheată. Orice asemănare cu persoane în viață sau defuncte ar trebui să fie evidentă pentru ele însele și pentru cei care le cunosc, mai ales că autorul a avut amabilitatea să le dea numele reale, ba chiar, în unele cazuri, și numărul de telefon. Toate evenimentele relatate în carte s-au întâmplat, însă uneori autorul și-a luat libertatea de a modifica un pic ordinea lor cronologică, pentru că e dreptul lui inalienabil de cetățean american.

© HUMANITAS FICTION, 2012, pentru prezenta versiune românească

EDITURA HUMANITAS FICTION

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România

tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51

www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro

Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro

Comenzi telefonice: 021 311 23 30

ISBN 978-973-689-478-7

Descrierea CIP este disponibilă

la Biblioteca Națională a României

Mai întâi și-ntâi:

Sunt obosit.
Pe cuvântul meu!

Și, de asemenea:

Tu ești obosit.
Pe cuvântul tău!

Reguli și sugestii pentru a te bucura de această carte:

1. Nu există o nevoie copleșitoare să fie citită prefața. Serios. În mare parte, ea nu e acolo decât pentru autor și pentru cei care, după ce termină de citit restul cărții, se trezesc din cine știe ce motiv că ar mai citi ceva și nu au ce. Dacă deja ai parcurs prefața și ți-ai dori să n-o fi făcut, ne cerem scuze. Ar fi trebuit să-ți spunem mai devreme.

2. De asemenea, nu există o nevoie sfâșietoare să se citească secțiunea de mulțumiri. Mulți dintre primii cititori ai acestei cărți (vezi p. xix) au sugerat scurtarea sau îndepărtarea ei, dar propunerea lor a fost respinsă. Totuși, nu are vreo importanță majoră în intrigă, așa că, la fel ca în cazul prefeței, dacă ai citit deja secțiunea de mulțumiri, încă o dată ne cerem scuze. Ar fi trebuit să spunem ceva.

3. De asemenea, poți să sari cuprinsul, dacă ești în criză de timp.

4. De fapt, mulți dintre voi s-ar putea să vrea să sară o mare parte din mijlocul cărții, mai precis paginile 219-325, care tratează viețile oamenilor la vârsta de douăzeci de ani, vieți care sunt greu de făcut interesante, chiar dacă le-au părut interesante aceluia care, la momentul respectiv, le-au trăit.

5. De fapt, doar primele trei sau patru capitole o să li se pară unora dintre voi că merită să-și bată capul. N-ar trebui să mergeți mai departe de pagina 113 sau pe-acolo, ceea ce e o dimensiune bunicică, cam cât a unui miniroman drăguț. Aceste prime patru capitole acoperă un subiect general, ceva care nu pune mari probleme, deja mult mai mult decât ce se poate spune despre restul cărții.

6. Restul cărții e oarecum inegal.

Prefața acestei ediții

În ciuda lăudăroșeniilor autorului undeva, aceasta, de fapt, nu e o carte propriu-zis non-ficțională. Multe părți au fost ficționalizate, în diverse grade, din varii motive.

DIALOGURILE: Acestea au fost, bineînțeles, aproape în întregime reconstruite. Dialogurile, deși adevărate în esență – cu excepția acelor replici care evident nu sunt adevărate, ca atunci când oamenii ies din spațiu-timpul lor narativ ca să discute dezgustați despre această carte –, au fost scrise din memorie și reflectă atât limitele memoriei autorului, cât și imboldurile imaginației lui. Toate cuvintele luate separat și propozițiile au fost trecute pe bandă rulantă, fabricate ceva de genul: 1) au fost scoase din memorie; 2) au fost scrise; 3) au fost rescrise, ca să sune mai plauzibil; 4) au fost redactate, ca să se potrivească în narațiune (dar păstrându-le adevărul esențial); 5) au fost rescrise din nou, ca să-i cruțe pe autor și pe restul personajelor de rușinea de a suna inarticulat, așa cum inevitabil o fac, sau ar face-o, dacă propozițiile lor, care aproape invariabil încep cu apelativul „Frățicule“ – ca, de exemplu, „Frățicule, a murit“ –, ar fi just transcrise. Ar trebui totuși luat la cunoștință că ceea ce e remarcabil rămâne faptul că cele mai suprarealiste dialoguri din această carte, cum ar fi cel cu adolescenții hispanici sau cel cu hărțuita Jenna, sunt de fapt cele mai autentice.

PERSONAJELE ȘI CARACTERISTICILE LOR: Autorul, deși dezgustat de asta, a trebuit să schimbe câteva nume și mai departe să deghizeze bine aceste personaje cu nume schimbate. Primul exemplu e un personaj numit John, al cărui nume în realitate nu e John, pentru că replica din viața reală a lui John nu a vrut ca detalii întunecate din viața sa să fie consemnate într-o cronică – deși după ce a citit manuscrisul n-a protestat că faptele și vorbele lui ajung să aparțină altcuiva. Mai ales dacă personajul a fost mai puțin o copie directă, ci mai mult un amestec. Ceea ce el și e, de fapt. Acum, ca personajul John să funcționeze și narațiunea să poată fi manipulată, alterarea

aceasta a avut un fel de efect de domino, făcând necesare alte câteva pac-turi ficționale. Printre ele: în viața reală, Meredith Weiss, care e reală, nu îl știe pe John atât de bine. Persoana care în viața reală făcea pe intermediarul n-a fost Meredith, ci altcineva, a cărei prezență într-adevăr ar trăda con-exiunea, deci ni l-ar trăda pe bietul John, și nu vrem asta. Drept urmare, autorul a întreat-o pe Meredith:

— Hei.

— Hei.

— Deci, te-ar deranja să faci [așa și pe dincolo] și să spui [așa și pe din-colo], ceea ce în viața reală de fapt n-ai făcut și n-ai spus?

— Nu, deloc.

Și asta a fost. Ar trebui consemnat, totuși, că scena principală cu Meredith, din Capitolul V, n-are nimic inventat. Puteți să o întrebați. Locuiește în California de Sud.

Altfel, schimbările de nume sunt menționate în corpul textului.

Mai departe:

LOC ȘI TIMP: Mai întâi, au avut loc câteva schimbări de loc. În Capi-tolul V, au fost două. Conversația cu Jenna, în care naratorul îi spune că Toph a deschis focul la școală și apoi a dispărut, nu s-a întâmplat în noaptea aceea, acolo, ci pe bancheta din spate a unei mașini, pe când mergeau de la o petrecere la alta, în ajunul Anului Nou, 1996. Mai târziu, în același capitol, naratorul, fiind cu aceeași Meredith menționată mai sus, întâlnește câțiva tineri pe o plajă din San Francisco. Acest episod, de altfel întru totul real, s-a întâmplat de drept în Los Angeles. De asemenea, în acest capitol, ca și în alte câteva capitole, are loc o comprimare a timpului. Există, pentru cea mai mare parte, o referință în text, dar reiterăm aici că în ultima treime a cărții se întâmplă multe în ceea ce pare o perioadă scurtă de timp. Deși multe dintre evenimentele relatate s-au întâmplat în realitate într-un interval foarte scurt de timp, cu câteva treaba stă altfel. Ar trebui consemnat, totuși, că următoarele capitole nu prezintă compresii temporale: I, II, IV, VII.

O NOTĂ DESPRE COLUMBINE: Această carte a fost scrisă – și dialogurile pe care le evocă au fost rostite – cu mulți ani înainte de îngrozitoarele eve-nimente de la această școală și de prin alte locuri. Frivolitatea, intenționată sau nu, le e străină acestor lucruri.

OMISII: Au fost omise niște scene senzaționale de sex, la cererea celor care acum sunt măritate sau se află într-o relație. De asemenea a fost scoasă o scenă fantastică – sută la sută adevărată –, în care apăreau mai toate

personajele principale ale cărții și o balenă. Mai mult, în această ediție se regăsește omisia unui număr de propoziții, paragrafe și pasaje.

Printre ele:

p. 34: Pe când stăm întinși în pat, trec doar câteva ore lungi în care Beth doarme și Toph doarme și maică-mea doarme. Eu sunt treaz mai tot acest timp. Îmi place partea întunecată a nopții, între miezul nopții și patru și jumătate, când e pustiu și tavanele sunt din ce în ce mai îndepărtate și mai rigide. Atunci pot să respir, pot să gândesc în vreme ce ceilalți dorm, cumva pot opri timpul, pot face ca – asta a fost dintotdeauna visul meu – ca, atunci când toți sunt încremeniți, eu să lucrez febril asupra lor, să fac orice e de făcut, precum spiridușii care fac pantofii când copiii dorm.

În timp ce stau întins, scufundat în camera chihlimbarie, mă întreb dacă o să trag un pui de somn dimineață. Mă gândesc că da, cred că aș putea să dorm de la cinci la zece, poate înainte să intre asistentele, să facă ordine și să măture, așa că sunt chiar mulțumit să stau treaz.

Dar patul ăsta pliant mă ucide, subțirimea saltelei, bara aia care-mi intră în spate, tăindu-mi pe din două coloana vertebrală, măcinându-mi-o. Toph întorcându-se de pe-o parte pe alta, dând din picioare. Și de cealaltă parte a camerei, respirația ei inegală.

p. 115: Cum te descurci? Bill a venit în vizită, și el cu mine și cu Toph mergem cu mașina peste Bay Bridge și vorbim despre agenți de bursă. Vorbim despre cum, după ce Toph a petrecut o săptămână în Manhattan Beach cu Bill și cei doi colegi de apartament ai lui agenți de bursă, Toph vrea acum să fie și el agent de bursă. Bill e atât de entuziasmat de treaba asta, încât abia dacă se poate abține, vrea să-i cumpere o pereche de bretele și un pager care să-i arate cotele pe piața de valori.

— Ne gândeam că, pentru că Toph tot le are cu numerele și toate alea, așa ceva ar fi o carieră perfectă...

Aproape că am sărit cu mașina de pe pod.

p. 181: *De ce schelele?*

Știi, îmi plac schelele. Îmi plac schelele la fel de mult pe cât îmi place clădirea. Mai ales dacă schelele respective sunt frumoase, în felul lor.

p. 190: Alcoolismul și moartea te fac omnivor, deopotrivă nechibzuit & temător, imoral, disperat.

Chiar crezi asta?

Uneori. Desigur. Nu. Da.

p. 199: ...Dar știi, în liceu am făcut o serie de picturi cu membrii familiei mele. Primul a fost Toph, după o fotografie pe care i-o făcusem tot eu. Deoarece pentru această însărcinare ni s-a cerut să facem o grilă peste fotografie, pentru acuratețe, pictura, în tempera, a ieșit identică. Nu același lucru s-a întâmplat cu restul, unde n-am mai avut fotografii sub grilă. I-am făcut una lui Bill, dar fața lui a ieșit rigidă, ochii prea întunecați și părul cumva încâlcit, în genul lui Caesar, ceea ce în realitate nu era deloc cazul. Portretul lui Beth, după o fotografie cu ea îmbrăcată de bal, era, de asemenea, pe lângă, o carne însăngerată sub o tafta roz – l-am abandonat imediat. Cel cu maică-mea și taică-meu, după un vechi diapozitiv, îi înfățișa împreună, într-o barcă, într-o zi cenușie. Maică-mea ocupă tot cadrul, cu fața la cameră, în timp ce taică-meu se vede peste umărul ei, în partea din față a bărcii, uitându-se într-o parte, fără să-și dea seama că e fotografiat, sau prefăcându-se. Și pe asta am făcut-o varză – n-am reușit să-i fac să semene. Toți le urau. Bill a luat foc când una cu el a fost expusă la bibliotecă.

— E legal? l-a întrebat pe taică-meu, avocatul. Are voie să facă asta? Arăt ca un monstru!

Și avea dreptate. Chiar arăta. Așa că printr-a opta, când Ricky Storr mi-a cerut să-i fac portretul lui taică-său, am ezitat, pentru că fusesem de atât de multe ori frustrat din pricina limitelor mele, din pricina inabilității mele de a reproduce un chip fără să-l deformeze, stângaci, oribil. Și totuși lui Ricky i-am zis da, din respect, incitat într-un fel că mi-a arătat încredere cerându-mi să pictez un tablou în amintirea tatălui său. Dar Ricky mi-a dat o fotografie alb-negru protocolară și am lucrat la ea săptămâni întregi, cu pensule mici. Când am terminat, asemănarea a fost, pentru mine, inatacabilă. I-am zis lui Ricky să vină în atelierul școlii, că e gata. Într-o zi și-a terminat prânzul mai repede și a venit. Am întors-o, demonstrativ, mândru nevoie mare, gata să strălucim amândoi în prezența ei.

S-a făcut liniște. Apoi a zis:

— O. O. Nu mă așteptam la asta. Nu mă așteptam... la asta.

Apoi a părăsit încăperea, și pictura a lăsat-o la mine.

p. 199: Când treceam pe lângă un cimitir, țâțâiam printre dinți minunându-ne, fără să ne vină a crede. Mai ales la cele mari, cele aglomerate, așa de puțini pomi, tot griul ăla, ca un fel de scrumieră uriașă. Când treceam pe acolo, Toph nu putea să se uite, iar eu mă uitam doar ca să văd, ca să-mi reconfirm promisiunea că nu voi ajunge niciodată într-un

loc ca ăsta, că n-o să îngrop niciodată pe cineva într-un loc ca ăsta – pentru cine sunt mormintele astea? Pe cine alină ele? –, n-o să mă las niciodată să ajung într-un loc ca ăsta, că mai bine aş dispărea cu totul...

Am viziuni cu plecarea mea: când voi ști că nu mi-a mai rămas prea mult timp – spre exemplu, dacă de fapt am SIDA, așa cum cred că probabil am, că dacă are cineva, eu sunt acela, de ce nu –, când o să-mi vină timpul, o să plec pur și simplu, o să-mi iau la revedere și o să mă duc să mă arunc într-un vulcan.

Nu că ăla ar fi un loc potrivit să îngropi pe cineva, dar cimitirele astea municipale, sau, în fine, orice cimitir, ca alea de pe autostradă, sau ca cele din buricul târgului, cu toate leșurile alea și pietrele corespunzătoare –, prea sunt primitive și vulgare, nu-i așa? Groapa, cutia și piatra în iarbă? Și-i dăm așa un aer stilat acestui procedeu, îl găsim adecvat și dramatic, minunat de auster, când stăm acolo lângă groapă și coborâm cutia în pământ. E incredibil. Barbar și rudimentar.

Deși ar trebui să recunosc că am văzut odată un loc care părea totuși adecvat. Mergeam – așa spune „o luasem piepțiș“ dacă am fi făcut altceva decât să fi mers, dar de vreme ce doar mergeam, nu voi folosi expresia „a o lua piepțiș“, pe care toată lumea se simte obligată s-o folosească de fiecare dată când o ia la picior și dă de o pantă cât de mică – printr-o pădure de pe malul vreunui afluent al Amazonului numit Carapa. Eram la un picnic, cu alți câțiva jurnaliști – doi de la revista *Reptile* – și un grup de erpetologi, o gașcă de americani grăsuți experți în șerpi, cu aparate de fotografiat, și ajunseserăm în pădurea asta pe o cărare care șerpuia urcând, în căutare de boa constrictori și șopârle. După vreo patruzeci și cinci de minute prin această pădure pestriță și întunecată, desișul s-a spart brusc și ne-am găsit în capul potecii, într-un luminiș, deasupra râului – și în acel moment puteai să vezi pe bune câteva sute de mile în depărtare. Soarele apunea, și pe cerul ăla amazonian enorm erau dâre de albastru și oranj, pete groase din ele, amestecate lejer, ca niște vopseluri mânjite cu degetul. Râul curgea încet dedesubt, în caramel, deasupra era pădurea, jungla, un haos de verde-broccoli cât vedeai cu ochii. Și imediat înaintea noastră erau douăzeci de cruci albe simple, fără nimic gen vreo inscripție. Un teren de îngropăciune pentru sătenii băștinași.

Și mi-a trecut prin minte că aş putea să stau acolo, dacă ar fi să fiu îngropat, cadavrul meu putrezind astupat de țărână, aş suporta una ca asta acolo. Cu toată priveliștea și tot restul.

A fost o sincronizare ciudată, de asemenea, pentru că ceva mai de vreme în ziua aia tocmai ce fusesem aproape sigur că o să părăsesc această lume – via piranha.

Legaserăm ambarcațiunea, un vapor de râu pe trei etaje, undeva mai la mal, și ghizii începuseră să pescuiască piranha, doar cu prăjini și fire, și pui pe post de momeală.

Piranha îi înhățau imediat. Era simplu ca bună ziua – țopăiau pe punte, pleoscând cu fețișoarele lor furioase.

De cealaltă parte a vaporului, ghidul nostru american, un Bill cu barbă, înota. Apa, ca un ceai, făcea ca picioarele lui să arate roșii pe sub, făcând și mai deconcertant faptul că înota în mijlocul unui banc de pești piranha.

— Hai și voi! ne-a strigat.

O, Doamne, în nici un caz.

Dar toată lumea ajunsese în apă, erpetologii grăsuți erau în apă, toate picioarele mișunau prin ceaiul roșu ca sângele. Mi se spusese că piranha atacau foarte rar (deși s-au auzit cazuri), că nu avea de ce să-mi fie teamă, așa că la scurt timp după am sărit de pe punte și am început să înot și eu, relativ mulțumit că, și dacă îi pocnea pofta de peștișori, cel puțin șansele mele erau mai mari decât dacă aș fi fost în apă singur – cât stăteau ei să înfulece din altul, aveam timp să înot spre un loc sigur. De fapt am și calculat cam cât i-ar lua peștelui să mănânce alte patru persoane și cât mi-ar lua mie să ajung la mal. După trei sau patru minute, toate străbătute de panică, în care am încercat să nu ating cu picioarele fundul nămolos, reducându-mi mișcărilor la minimum ca să nu atrag atenția, am ieșit.

Mai târziu am încercat una din canoale scobite ale ghizilor. După ce mai mulți erpetologi au eșuat în a pluti cu ea, am fost convins că eu, fiind atât de agil, pot să vâslesc și să mă mențin la suprafață. M-am pus în canoa micuță, mi-am găsit echilibrul și am pornit-o vâsbind. Și pentru o vreme mi-a ieșit. M-am depărtat de vapor, în aval, alternând loviturile mici de vâslă de-o parte și de alta, întruchipare exactă a priciperii și a grației.

Dar la vreo două sute de metri în josul râului, canoa a început să se scufunde. Eram prea greu. Luam apă.

M-am uitat în spate la vapor. Ghizii peruvieni se uitau toți, crăcănându-se de râs. Mă scufundam în apa maro, curentul mă purta la vale, și ei râdeau, ținându-se de burtă. Se distrau de minune.

Canoea s-a răsturnat și eu am căzut în acel moment în mijlocul râului, unde apa era mult mai adâncă, într-o nuanță de maro mai închisă. Nu-mi vedeam picioarele. M-am cățărat pe canoea răsturnată, disperat.

Eram convins c-o să mă curăț. Da, piranha nu se atinseseră de noi acolo, lângă vapor, dar cum ai putea să fii sigur că aici n-o să ciugulească un deget? Deseori ciugulesc degete de la mână sau picior, și asta produce sângerări, și de acolo...

O, Doamne, Toph.

Stăteam acolo și canoea se scufunda iar, deși răsturnată se scufunda sub greutatea mea, și curând aveam să intru iar cu totul în râu, râul infestat cu piranha, iar scufundarea mea avea să-i atragă – încercam din răspuț să păstrez la minimum mișcările, călcând apa doar, ca să plutesc – și apoi aveam să fiu devorat încet, bucăți din gambele și burta mea, pe urmă, după ce carnea va fi sfâșiată și sângele va șiroi peste tot, vor veni în rafale, o sută deodată, mă voi uita în jos și-mi voi vedea membrele copleșite de o pâclă teribilă de dinți și sânge și mă vor ciuguli până mă vor curăța până la oase, și de ce? Pentru că a trebuit să le arăt companionilor că pot să fac ce poate să facă orice ghid peruvian...

Și m-am gândit la sărmanul Toph, acest băiețuș sărman, la trei mii de mile depărtare, care stătea la soră-mea...

Cum am putut să-l părăsesc?

p. 200: [M]aică-mea citea un roman de groază în fiecare noapte. Le-a citit pe toate din bibliotecă. Când venea Crăciunul sau la aniversări, mereu mă gândeam să-i cumpăr unul nou, ultimul roman de Dean R. Koontz sau de Stephen King sau care mai era, dar nu puteam. Nu voiam să o încurajez. Nu puteam să mă ating de țigările lui taică-meu, nu puteam să mă uit la cartușul de Pall Mall din bufet. Eram genul de copil care nu putea să se uite nici măcar la *reclamele* cu filme de groază – reclama la *Magic*, filmul în care marionetele ucideau oameni, mi-a asigurat rezerva de coșmaruri pentru vreo șase luni. Așa că nu puteam să mă uit la cărțile ei, le întorceam ca să nu le văd copertele, cu litere și pete de sânge embosate – mai ales operele lui V. C. Andrews, cu pozele alea tumide ale copiilor ălor înfiorători, încremeniți, luminați complet în albastru.

p. 380: Bill cu Beth cu Toph și cu mine ne uităm la știri. E o știre scurtă despre bunica lui George Bush. Se pare că e ziua ei.

Dezbatem pe marginea temei: cât de bătrână trebuie să fie bunica unui bărbat trecut de șaizeci de ani. Pare imposibil să mai respire.

Beth schimbă postul.

— E scârbos, a zis ea.

p. 393: [E]a trăia într-un prezent perpetuu. Trebuia să i se reamintească mereu contextul, ce a adus-o acolo, originile și parametrii situației curente. Trebuia să i se spună totul iar de zeci de ori în fiecare zi – Ce m-a făcut? A cui vină sunt? Cum am ajuns aici? Cine sunt oameniiăștia? accidentul repovestit, schițat în tușe groase, să i se amintească în-continuu, dar uita mereu...

Nu uita. Nu avea, de fapt, capacitatea de a reține informația...

Dar cine o are? Băga-mi-aș, era vie și era conștientă de asta. Vocea ei cânta așa cum cântase dintotdeauna, ochii i se căscau de mirare în fața celor mai neînsemnate lucruri, a oricărui mărunțiș, tunsoarea mea. Da, încă știa și avea acces la acele lucruri pe care le-a purtat în ea de-a lungul anilor – partea aia din memorie era acolo, intactă – și, în timp ce eu voiam să-i pedepsesc pe cei responsabili, mă bucuram de ea, și am presupus că nu mă voi sătura niciodată să fiu cu ea, atât de aproape de pielea ei și de sângele care zvâcnea pe sub ea, și mă seacă de ură.

Muzica de la piscină s-a schimbat.

— O, îmi place cântecul ăsta, a zis ea, făcând un zigzag cu capul.

În încheiere, această ediție reflectă cerința autorului ca epigrafele anterioare – printre care „Veșnica sete a inimii de a fi pe deplin cunoscută și cu totul iertată.“ (H. Van Dyke); „[Poemele mele] ar putea leza leșul, dar leșul îmi aparține.“ (A. Sexton); „Nu orice băiat aruncat la lupi devine erou.“ (J. Barth); „Totul va fi dat uitării și nimic nu se va îndrepta.“ (M. Kundera); „De ce să nu scrii pur și simplu ce s-a întâmplat?“ (R. Lowell); „O, ia uite la mine, sunt Dave, scriu o carte! Cu toate gândurile mele în ea! La la la!“ (Christopher Eggers) – să fie scoase, deoarece nu s-a văzut niciodată ca fiind genul de persoană care să folosească epigrafe.

August 1999

Mulțumiri

Autorul dorește să le mulțumească întâi și întâi prietenilor de la NASA și Forțelor Navale ale S.U.A. pentru sprijinul lor minunat și ajutorul necuantificabil în aspectele tehnice ale poveștii. *¡ Les saludo, muchachos!* El ține de asemenea să le mulțumească acelor nenumărați oameni care au extins înțelesul generozității, permițând ca numele lor reale și faptele lor să apară în această carte. De două ori mai multe mulțumiri rudelor autorului, în special surorii lui, Beth, ale cărei amintiri au fost în cele mai multe locuri mai vii și de trei ori mai multe ca ale lui Toph (se pronunță „Tof“, cu *o* lung), din motive evidente. Fratele lui mai vârstnic, Bill, n-a fost dat uitării pentru că e republican. Autorul vrea să aducă la cunoștință că nu-i stă bine în roșu. Nici în roz sau în oranj, și nici măcar în galben – că doar nu e copil. Și că până anul trecut a crezut că Evelyn Waugh a fost femeie și că George Eliot a fost bărbat. Ba chiar mai mult, autorul și cei implicați în facerea acestei cărți doresc să aducă la cunoștință că da, există prea multe cărți de memorialistică în acest moment și că astfel de cărți, despre oameni reali, în opoziție cu cele care inventează oameni și lucruri, sunt inerent ticăloase și corupte, și greșite, și diabolice, și rele, dar ar dori să le reamintească tuturor că noi toți putem fi și mai răi, deopotrivă cititori sau scriitori.

ANECDOTĂ: ajuns pe la jumătate cu scrierea acestei... acestor... *memorii*, o cunoștință de-a autorului l-a acostat într-un bar/restaurant cu tentă western, în timp ce autorul mânca viguros o porție de costiță cu cartofi serviți prăjiți în manieră franțuzească. Acostatorul s-a așezat pe scaun de partea cealaltă a mesei, întrebându-l ce mai e nou, ce mai *pune la cale*, la ce lucrează etc. Autorul a zis, A, păi, că el

cam lucrează la o carte, ceva de genul, alea-alea. O, perfect, a zis cunoștința, care purta o haină sport făcută din ceea ce părea să fie (dar s-ar putea să fi fost din cauza luminii) velur violet. Ce fel de carte? a întrebat cunoștința. (Hai să-i spunem, ă, „Oswald“.) Despre ce e? a întrebat Oswald. Păi, ă, a zis autorul din nou plin de elocvență, e cam greu de explicat, cred că e ceva gen memorii... *Vai de mine!* l-a întrerupt Oswald zgomotos. (Părul lui Oswald, s-ar putea să te intereseze, era vâlvoi.) *Nu-mi spune că ai căzut în capcana aia!* (I s-au prăbușit umerii, în stilul Dungeons & Dragons) *Memorii? Zău, nu-mi veni cu chestii din astea expirate!* A continuat așa o vreme, folosind limbajul colocvial în vogă, până când, ei bine, autorul s-a simțit cam nasol. Până la urmă, poate că Oswald, cu haina de velur violet și pantalonii de velur maro, avea dreptate – poate că memoriile sunt ceva Nasol. Poate că să scrii despre evenimente reale, la persoana întâi, dacă nu ești din Irlanda și nu ai împlinit șaptezeci de ani, e *Nasol*. Avea dreptate! Sperând că o să schimbe subiectul, autorul l-a întrebat pe Oswald, care are același prenume cu un tip care a ucis un președinte, la ce lucrează *el*. (Oswald e un soi de scriitor profesionist.) Autorul, bineînțeles, anticipa și se îngrozea în același timp de proiectul lui Oswald, care trebuie că era de o importanță înfiorătoare și cu un scop măreț – o renaștere a principiilor economice keynesiene, o revizuire a lui *Grendel* (de data asta din punctul de vedere al coniferelor din zonă), mă rog. Dar știi ce a spus el, cu părul vâlvoi și în velur violet? Ceea ce a spus el a fost următorul lucru: un scenariu. Nu l-a pus în cursive atunci, ci o va face acum: *un scenariu*. Ce fel de scenariu? a întrebat autorul, care nu avea o problemă viscerală cu scenariile, pentru că-i plac la nebunie filmele și așa mai departe, cum pun ele o oglindă în fața societății noastre violente și așa mai departe, dar pentru că se simțea deodată mult mai bine. Răspunsul: Un scenariu „despre William S. Burroughs și cultura drogurilor“. Ei bine, norii s-au risipit brusc, soarele a început să strălucească și, încă o dată, iată ce a învățat autorul: că, deși ideea de a relata o poveste adevărată e proastă și deși ideea de a scrie despre morții din familie și deziluziile care rezultă de aici e com-

plet respingătoare pentru toată lumea mai puțin pentru colegii de clasă din liceu ai autorului și pentru câțiva studenți de la un curs de *creative writing* din New Mexico, există totuși idei care sunt *mult, mult mai proaste*. În plus, dacă te deranjează ideea că totul e real, ești invitat să faci ceea ce și autorul ar fi trebuit să facă și ceea ce scriitorii și cititorii fac de la începutul vremurilor:

Prefă-te că e ficțiune.

De fapt, autorul ar vrea să vă facă o ofertă. Pentru aceia dintre voi care sunteți de partea lui Oswald, o să facem așa: dacă îi trimiteți exemplarul acestei cărți, fie că e ediția cu copertă cartonată, fie cea de buzunar, el vă va trimite, contra sumei de 10 dolari (a se completa cecul pentru D. Eggers), o dischetă pe care va fi manuscrisul digital complet al acestei opere, dar cu toate numele și locurile schimbate într-o asemenea măsură, încât singurii oameni care vor mai ști care e care sunt cei ale căror vieți au fost absorbite în carte, deși vag deghizate. *Voilà!* Ficțiune! Mai mult, versiunea digitală va fi interactivă, așa cum se așteaptă să fie toate chestiile digitale (hei, ai auzit de microcipurile alea noi cât o moleculă? Cică pot cuprinde ceva gen toate funcțiile îndeplinite vreodată de computer, de când a fost inventat și până azi, într-o secundă, într-un grăunte de sare! Poți să crezi una ca asta? Păi, e așa din veci pururi: tehnologia ne schimbă felul în care trăim). În versiunea digitală, pentru început, ai posibilitatea să alegi numele protagonistului. Oferim zeci de variante, inclusiv „Scriitorul“, „Autorul“, „Jurnalistul“ și „Paul Theroux“ – sau poți să te descurci singur și să-ți inventezi unul propriu și personal! De fapt, folosind funcția caută-și-înlocuiește, pe care computerul tău sigur o are, ca cititor ar trebui să ai posibilitatea de a schimba toate numele din corpul textului, de la personajele principale până la cele mai neînsemnate apariții. (Poate să fie vorba despre *tine!* Despre tine și despre amicii *tăi!*) Aceia interesați de versiunea ficțională a acestei cărți sunt rugați să-și trimită exemplarul la OSAUGN Ofertă Specială Pentru Cei Ce Preferă Ficțiunea, c/o Vintage Books, 299 Park Avenue,

New York, NY 10171. NOTĂ: Oferta e pe bune. DEȘI: Cărțile trimise, din păcate, nu se returnează. ÎN SCHIMB: Rămân împreună cu celelalte. Mai departe: Autorul dorește să aducă la cunoștință de existența unei planete dincolo de Pluto și, mai mult, dorește, pe baza propriilor lui cercetări și credințe, să reafirme că Pluto e planetă. *Ce-am avut cu Pluto?* Ne înțelegeam bine cu Pluto. Autorul dorește să aducă la cunoștință că, deoarece această carte e întâmplător haha, și se permite să o pui pe liber. Autorul dorește să aducă la cunoștință problema ta cu titlul. Și el are de asemenea rezerve. Titlul pe care îl vezi pe copertă a fost un titlu câștigat la un fel de turneu de rișcă, ținut lângă Phoenix, Arizona, în cursul unei lungi ierni în 1998. Contracandidatele, care au pierdut pe merit: *Opera sfâșietoare despre moarte și rușine* (adevărat, dar neatractiv); *Năucitoarea operă despre curaj și putere* (Stephen Ambrose m-ar fi băgat în tribunal); *Memoriile unui băiat catolic* (de asemenea luat, mai mult sau mai puțin); și *Bătrân și negru în America* (riscant, zic unii). L-am preferat pe ultimul, aluziv atât la îmbătrânire, cât și la un soi de *instrăinare* americană, dar a fost trântit din prima de editor, lăsându-ne cu *Opera sfâșietoare a unui geniu năucitor*. Da, te ia de ochi. La început o iei ca valoare nominală și te uiți la ea. „Asta e exact genul de carte pe care îl căutam!“ Cei mai mulți dintre voi, în special cei care vânează sentimentul și melodrama, sunt loviți de partea cu „sfâșietoare“. Alții găsesc că partea cu „geniul năucitor“ e o recomandare bunicică. Dar apoi te gândești, hei!, elementele astea două merg împreună? Sau poate că ele sunt ca untul de arahide și ciocolata, ca pledul și păturica ecosez – nu coexistă niciodată! Ceva de genul, dacă această carte este, într-adevăr, sfâșietoare, atunci de ce să strici atmosfera cu laudăroșenii? Sau, dacă titlul e o glumă elaborată, de ce să faci apel la sentiment? Care nu spune nimic despre falsă (reală? Nu, vei implora, te rog, nu) făloșenie a titlului luat împreună. În cele din urmă, singura explicație logică pe care o poți găsi ar fi a) e un fel de glumă ieftină b) fondată pe un interes în inovații originale (întrebuițat, suspectezi, doar pentru a șoca), ceea ce e c) subminat bineînțeles de aspectul de glumă ieftină și d) zăpăcit

de senzația congelantă pe care o ai că autorul e foarte serios în ceea ce privește senzația lui că titlul e o descriere precisă a conținutului, intenției și a calității cărții. O, ptiu, mai are vreo importanță acum? La dracu', nu! Ești aici, ești înăuntru și ai pus-o de-un chef! Autorul vrea să aducă la cunoștință că, într-adevăr, a votat cu Ross Perot în 1966 și nu se rușinează câtuși de puțin, pentru că e un fan înfocat al celor bogăți și demenți, în special când inimile lor sângerează, așa cum inima domnului Perot o face, chiar o face. Pe de altă parte, autorul se simte obligat să recunoască faptul că, da, succesul unei cărți memorialistice – al oricărei cărți, de fapt – are mult de-a face cu capacitatea de seducție a naratorului. În această privință, autorul oferă următoarele:

- a) Că e ca tine.
 - b) Că, exact ca tine, la scurtă vreme după ce s-a îmbătat, adoarme.
 - c) Că uneori face sex neprotejat.
 - d) Că uneori adoarme după ce s-a îmbătat, în timp ce face sex neprotejat.
 - e) Că nu le-a făcut niciodată părinților lui o înmormântare convenită.
 - f) Că n-a terminat niciodată facultatea.
 - g) Că se așteaptă să moară tânăr.
 - h) Că, pentru că taică-său a fumat și a băut și în consecință a murit, îi e frică de mâncare.
 - i) Că zâmbește când vede bărbați tineri de culoare ținând în brațe un bebeluș.
- Și ăsta e doar începutul!

Acum, autorul mai dorește să aducă la cunoștință temele principale ale acestei cărți.

A) MIRAJUL DISPARIȚIEI PĂRINȚILOR

E visul oricărui copil și adolescent. Uneori se naște din amărăciune. Uneori se naște din autocompătimire. Uneori pentru că vrea atenție. De obicei toți acești factori contribuie. Treaba e că toată lumea ajunge la un moment dat să viseze cu ochii deschiși la moartea părinților și la cum ar fi să ajungă orfan, ca Annie sau Pippi Longstocking sau, mai

recent, ca acei naivi frumoși și tragici din serialul *Pe cont propriu*. Cineva își imaginează că, în locul dragostei dăruite imprevizibil sau, în mai multe situații reținute de părinți, atunci când aceștia nu vor mai fi, toată dragostea și atenția se va revărsa asupra lor, că cetățenii, rudele, prietenii și profesorii vor fi cuprinși brusc de simpatie și fascinație pentru copilul rămas orfan, că viața lui sau a ei va fi un amestec de celebritate și patos, faima izvorând din tragedie – cel mai bun soi, de departe. Majoritatea visează la asta cu ochii deschiși, însă câțiva o trăiesc, și această parte a cărții are menirea să arate că, așa cum s-a întâmplat în Pippi, se întâmplă și în viața reală. Astfel, o pierdere incomparabilă produce atât un zbucium continuu, cât și o împietrire a inimii, dar în același timp aduce și niște recompense pure, începând cu o libertate absolută, interpretabilă și utilizabilă în multe feluri. Și, deși pare de neconceput să-ți pierzi ambii părinți în decurs de 32 de zile – și aici vine replica aia din *Ce înseamnă să fii onest*: „Să-ți pierzi un părinte, domnule Worthing, poate fi considerat ghinion. Să-i pierzi pe amândoi denotă indolență“ – și să-i pierzi din cauza unor boli complet diferite (cancer, desigur, dar destul de diferit în ceea ce privește localizarea, durata și proveniența), această pierdere e însoțită de un simț al mobilității de nenegat, dar, bineînțeles, născător de vină, al posibilităților infinite, căci te trezești într-o lume care n-are nici podea, nici tavan.

B) DRAGOSTEA FRĂȚEASCĂ / CIUDATUL FACTOR SIMBIOTIC

Acest fir va merge până la capăt și de fapt ar trebui să fie chiar surprinzătoarea concluzie la care se ajunge la sfârșitul cărții, marea răsplată, așa cum a fost chestia asta: în timp ce autorul caută dragostea – vor fi unele episoade în care despre asta este vorba – și fratele lui caută, mă rog, ce caută copiii (gumă și mărunțiș?), și împreună încearcă să fie normali și fericiți, de fapt ei probabil vor fi întotdeauna lipsiți de succes în orice altă relație, având în vedere faptul că singura persoană pe care o admiră cu adevărat și o iubesc și o găsesc perfectă e celălalt.

C) PROBLEMA CĂRȚII
DUREROS, INFINIT DE CONȘTIENȚĂ DE SINE

Probabil că lucrul ăsta e deja destul de evident. Problema e că autorul nu are energia sau, mai important, talentul să bată câmpii cum că asta e altceva decât el care spune tot felul de chestii, și nu e un mincinos destul de bun să o facă în orice manieră narativă sublimată competent. În același timp, va fi clar și onest asupra faptului că aceasta reprezintă o carte de memorii conștientă de sine, ceea ce s-ar putea să ajungeți să apreciați și ceea ce este chiar tema următoare:

C. 2) PROBLEMA CONȘTIENȚĂRII
CONȘTIINȚEI DE SINE A CĂRȚII

Câtă vreme autorul este conștient că e autoreferențial, el este în același timp conștient și de autoreferențialitatea conștiinței de sine. Mai mult, dacă ești unul dintre aceia care pot să spună ce urmează să se întâmple înainte să se întâmple de fapt, ai prezis elementul care urmează: autorul intenționează de asemenea să fie limpede, evident conștient de conștientizarea propriei conștientizări a autoreferențialității. Mai mult, el este pe de-a-ntregul știutor, ți-a luat-o cu mult înainte în a dibui și a recunoaște șmecheria inerentă aici și îți va întâmpina încercarea de a scuza cartea de irelevanță datorată menționatei șmecherii, prin a susține că șmecheria e doar un instrument, un paravan de apărare, ca să ascundă toată furia neagră, oarbă, ucigașă și durerea din miezul întregii povești, care e prea neagră și prea orbitoare ca să o privești – *intoarceți... privirea!* –, dar nu mai puțin utilă, cel puțin pentru autor, chiar și în forme caricaturizate și condensate, pentru că te ajută să te împărtășești cât mai multor oameni, crede el, să diluezi suferința și amărăciunea și astfel să facilitezi evacuarea lor din suflet, ceea ce reprezintă scopul următorului șir de teme:

D) PROBLEMA SPUNERII LUMII DESPRE SUFERINȚĂ
CA MIJLOC DE EVACUARE SAU MĂCAR DE DILUARE A DURERII

De exemplu, autorul, ceva mai târziu, petrece ceva timp relatându-și nereușita – deși doar abia nereușită – încercare de a intra și de a apărea în emisiunea *The Real World*, în

1994, când al treilea sezon se filma în San Francisco. În acel moment, autorul a încercat să facă două lucruri: 1) să se curețe de trecut trâmbițând lumii evenimentele recente din viața lui și, astfel, împrăștiindu-și durerea, povestea lui sfâșietoare miilor sau milioaneilor de telespectatori, primind la schimb o mie de valuri de simpatie și susținere, fără să mai fie singur niciodată; și 2) Să devină celebru pentru tristețile lui, sau măcar să le permită tristeților să-i înlesnească atingerea celebrității, totuși fără a diminua faptul că admiterea manipulării proprii dureri s-a făcut pentru profit, căci admiterea unei asemenea motivații, cel puțin în opinia lui, îl absolvă imediat de responsabilitatea asupra implicațiilor sau consecințelor manipulării, căci a fi conștient și deschis față de motivele pe care le ai cel puțin înseamnă că nu minți, și nimănui, mai puțin electoratului, nu-i plac mincișoșii. Tuturor ne place sinceritatea pură, mai ales dacă include recunoașterea 1) a mortalității și 2) a predilecției spre eșec. (Legate, dar nu egale.)

E) PROBLEMA PUNERII PE HÂRTIE A ÎNTREGII POVEȘTI CA MIJLOC DE A OPRI TIMPUL DATĂ FIIND FRICA DE MOARTE

și corolarul autoexplicativ al lui E)

E. 2) ÎN ADĂUGIRE LA PUNEREA PE HÂRTIE CA MIJLOC DE OPRIRE A TIMPULUI, RANDEVUURI SEXUALE CU VECHI PRIETENI ȘI IUBIRI DIN LICEU CA MIJLOC DE ÎNFRÂNGERE A TIMPULUI ȘI REPARARE A RESPECTULUI DE SINE

F) PARTEA ÎN CARE AUTORUL FIE ÎȘI EXPLOATEAZĂ, FIE ÎȘI PROSLĂVEȘTE PĂRINȚII, DEPINDE DE CUM PRIVEȘTI LUCRURILE

G) PROBLEMA INCONFUNDABILULUI SENTIMENT, PE CARE ÎL AI DUPĂ CE ȚI SE ÎNTÂMPLĂ CEVA CU ADEVĂRAT CIUDAT SAU IEȘIT DIN COMUN, SAU IEȘIT DIN COMUN DE CIUDAT, SAU CIUDAT DE CUMPLIT, CĂ ÎNTR-UN ANUME FEL AI FOST ALES

Asta, bineînțeles, i s-a întâmplat autorului. După cele două morți și tutelă, s-a simțit brusc *supravegheat* – nu se putea gândi decât că, poate la fel cum s-ar putea gândi cineva lovit de fulger, a fost cumva ales și că după aceea viața lui a căpătat un anume scop, de cea mai serioasă importanță,

și nu mai poate să piardă timpul, trebuie să acționeze în acord cu destinul său, fiindcă e atât de evident, de clar că... că... *a fost ales... să conducă!*

H) PROBLEMA LEGĂTURII CU UN FATALISM
(PROBABIL) MOȘTENIT

Această parte se ocupă de sentimentul de nezdruccinat pe care îl poți avea, la care te poți gândi după ce se întâmplă ceea ce e de negândit și de neexplicat – sentimentul că, dacă omul ăsta poate să moară, și omul ăla poate să moară, și dacă se poate întâmpla și una, și alta... ei bine, atunci, ce anume face ca nimic din toate acestea să nu i se întâmple aceluia în jurul căruia toate s-au întâmplat? Dacă oamenii mor, de ce n-ar muri și el? Dacă oamenii împușcă oameni din mașini, dacă oamenii aruncă cu pietre de pe poduri înalte, în mod sigur el va fi următoarea victimă. Dacă oamenii contractează SIDA, sorții spun că și el va lua. La fel cu incendiile domestice, accidentele rutiere sau aviatice, înjunghierile aleatorii, împușcăturile la întâmplare, aneurismul, mușcăturile de păienjeni, lunetiștii, peștii piranha, animalele de la zoo. Este confluența egocentrismului discutat la punctul G) și un fel de viziune întunecată care îți vine la îndemână când toate regulile imposibilității și certitudinii ies la iveală. Astfel, începi să simți că moartea e realmente după fiecare colț – și, mai precis, în fiecare lift; la propriu: că de fiecare dată când ușa unui lift se deschide, acolo se află, purtând un treni, un bărbat înarmat cu un pistol, care va trage direct în tine, ucigându-te pe loc, și pe bună dreptate, atât pentru că ai fost un receptacol al furiei abundente în general, cât și pentru nenumăratele păcate, și catolice, și karmice. Aidoma polițistilor – în special aceluia care dramatizează la televizor – care sunt familiarizați cu moartea și care o așteaptă să se producă în fiecare clipă – nu neapărat a lor, ci moartea în general – se simte și autorul, aflat în posesia unei dispoziții paranoice, alcătuite din factori de mediu care o fac să pară nu doar posibilă, ci și *probabilă*, astfel încât orice din lumea asta care adulmecă după viață probabil că acum amușină după el, astfel încât zilele lui sunt peren, etern numărate, astfel încât cecul lui e mereu

pe sponci, astfel încât cartonul lui de bingo frige în permanență, astfel încât are o cruce desenată pe piept și o țintă pe spate. E amuzant. O să vezi.

Și în cele din urmă:

1) PROBLEMA MEMORIILOR CA ACT DE AUTODISTRUGERE

Ar putea și ar trebui să fie o năpârlire, ceva ce trebuie făcut, la fel de invigorant și de necesar ca un tratament facial sau o clismă. Revelația e totul, nu de dragul ei, în sine, pentru că cele mai multe revelații despre sine sunt gunoi – *hopa!* –, da, dar trebuie să ne purificăm de gunoi, să-l aruncăm afară, să-l aruncăm într-un buncăr și să-i dăm foc, pentru că e combustibil. E combustibil fosil. Și ce facem noi cu combustibilul fosil? Păi, îl azvârlim într-un buncăr și îi dăm foc, bineînțeles. Nu, nu facem asta. Dar înțelegi ce vreau să zic. E reînnoibil la nesfârșit, se poate folosi fără să-ți scadă capacitatea de a crea mai mult. Autorul adoarme la scurtă vreme după ce s-a îmbătat. Autorul face sex neprotejat. Autorul adoarme când se îmbată, în timp ce face sex neprotejat. Iată. Asta e ceva. Ai primit ceva. Dar ce ai *primit?*

I. 2) FACILA ȘI NECONVINGĂTOAREA FRONDĂ NIHILISTĂ –
RĂSPUNS LA: DEZVĂLUIREA COMPLETĂ A SECRETELOR
ȘI SUFERINȚELOR, DERULATĂ SUB O FORMĂ SEMIADÂNCĂ,
CÂND DE FAPT AUTORUL E EL ÎNSUȘI O PERSOANĂ
FOARTE DISCRETĂ ÎN PRIVIINȚA MULTOR CHESTIUNI,
DEȘI ÎNȚELEGE RAȚIUNEA EXPUNERII PUBLICE
A ANUMITOR LUCRURI ȘI EVENIMENTE

I. 3) FAPTUL CĂ PE SUB – SAU POATE ALĂTURI DE –
CONVINGEREA DE SINE ȘI DEZGUSTUL DE SINE
E O ANUME SPERANȚĂ, INSINUATĂ CU MULT ÎNAINTE
CA TOATE ASTEA SĂ SE FI ÎNTÂMPLAT

*Vor mai fi și aceste filoane, care sunt mai mult sau mai puțin
autoexplicative:*

J) PROBLEMA DERĂDERII SUBLIMĂRII CA EVIDENȚĂ A
CONSTRÂNGERII SOLIPSISMULUI

- K) PROBLEMA SOLIPSISMULUI CA REZULTAT AL PRIVILEGIULUI ECONOMIC, ISTORIC ȘI GEOPOLITIC
- L) DIALECTICA LUI TOPH: EL SERVIND ATÂT CA INSPIRAȚIE, CÂT ȘI CA IMPEDIMENT ÎN SCRIEREA UNEI CĂRȚI MEMORIALISTICE
- M) DIALECTICA LUI TOPH, II: EL SERVIND ATÂT CA MAGNET, CÂT ȘI CA SĂMÂNȚĂ DE DISCORDIE (ATUNCI CÂND SE SIMTE NEVOIA), ÎN RELAȚIA CU FEMEILE

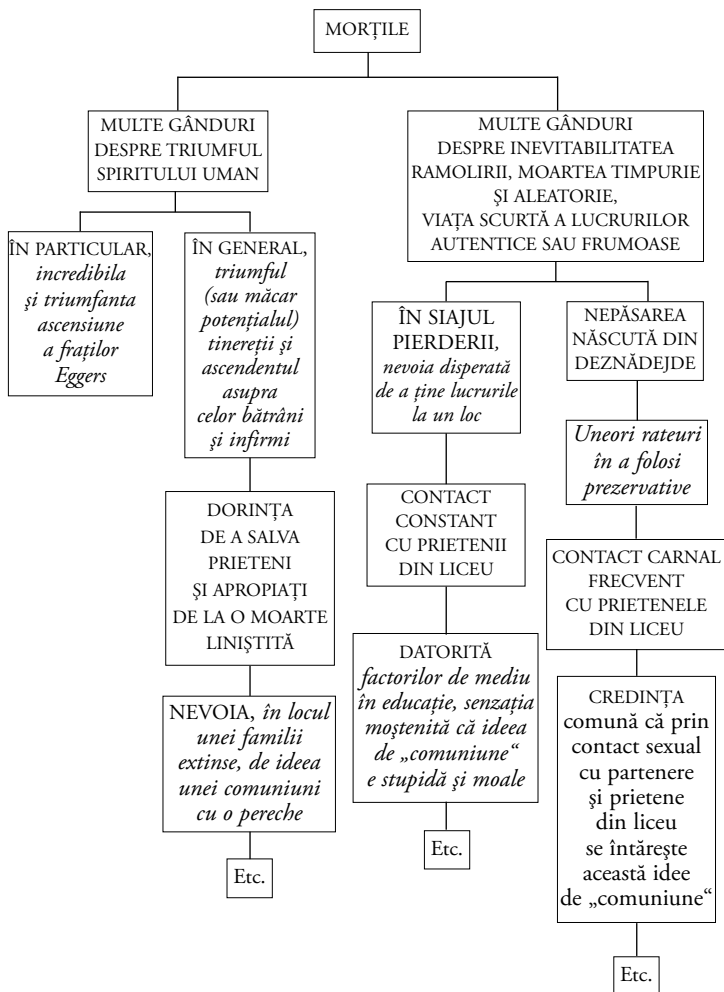
Similar:

- N) DIALECTICA PIERDERII PĂRINȚILOR: ÎN SENSUL CĂ ACEST FACTOR SE PRETEAZĂ FOARTE BINE LA O SITUAȚIE CARE NECESITĂ ACUMULARE DE SIMPATIE SAU ATUNCI CÂND AI NEVOIE DE O IEȘIRE DE URGENȚĂ

Ca să nu mai menționăm:

- O) PROBLEMA CARE ȚINE DE INEVITABIL, DATĂ FIIND SITUAȚIA CU FRATELE, A UNEI SUFERINȚE APROAPE CONSTANTE
- P) PROBLEMA PROSLĂVIRII DE SINE CA FORMĂ DE ARTĂ
- Q) PROBLEMA AUTOFLAGELĂRII CA FORMĂ DE ARTĂ
- R) PROBLEMA PROSLĂVIRII DE SINE DEGHIZATĂ ÎN AUTOFLAGELARE CA O FORMĂ ȘI MAI ÎNALTĂ DE ARTĂ
- S) PROBLEMA AUTOCANONIZĂRII DEGHIZATE ÎN AUTODISTRUGERE ÎNTR-O MASCARADĂ DE PROSLĂVIRE DE SINE DEGHIZATĂ ÎN AUTOFLAGELARE CA CEA MAI ÎNALTĂ FORMĂ DE ARTĂ CU PUTINȚĂ
- T) PROBLEMA CĂUTĂRII UNUI SPRIJIN, A UNUI SENS AL COMUNIUNII, DACĂ VREI, ÎN CELĂLALT, ÎN CEI DE-O SEAMĂ, DUPĂ CE TE UIȚI ÎN JUR ȘI ÎȚI DAI SEAMA CĂ TOȚI CEILALȚI, MAI MARI DECÂT TINE, SUNT FIE MORȚI, FIE AR TREBUI POATE SĂ FIE MORȚI
- U) FAPTUL CĂ T) SE ÎMBINĂ CHIAZ ARMONIOS CU PROBLEMA G)

Sau, într-o formă grafică (pagina următoare):

NOTĂ: ce se vede deasupra e de fapt o parte dintr-un tabel mult mai mare, 18" x 24" (deși nu la scară), care schițează întreaga carte, în cea mai mare parte cu litere mici ca să poată fi citite. Ar fi trebuit să-l primești la cumpărarea cărții, dar știi tu cum e cu editurile astea. Costă 5\$. Nu vei fi dezamăgit. Decât dacă ești de felul tău dezamăgit, caz în care asta va fi o altă dezamăgire.

Autorul ar vrea de asemenea să aducă la cunoștință cu cât a fost plătit pentru această carte:

TOTAL (BRUT) 100.000\$

DEDUCERI

Taxa agentului literar (15%) 15.000\$

Taxe (după taxa agentului literar). 23.000\$

CHELTUIELI LEGATE DE PRODUCEREA CĂRȚII

Partea de chirie, doi ani

(între 600 și 1500\$/lună) aprox. 12.000\$

Călătorie la Chicago (cercetare) 850\$

Călătorie la San Francisco (cercetare) 620\$

Mâncare

(consumată în timp ce scria cu furie). 5.800\$

Mărunțișuri 1.200\$

Imprimantă laser. 600\$

Hârtie. 242\$

Cheltuieli poștale (ca să trimită manuscrisul, ca să primească aprobări, către sora Beth (undeva în California de Nord) și fratele Bill (consilier la Comptroller of Texas, Austin), Kirsten (San Francisco, măritată), Shalini (locuiește acasă, în L.A., o duce bine), Meredith Weiss (stilistă, San Diego), Jamie Carrick (în L.A., membru al echipei de management pentru Hanson, o trupă de muzică pop), „Ricky“ (San Francisco, funcționar bancar pe investiții – oferte publice de acțiuni în hi-tech. 231\$

CD *Xanadu* – coloana sonoră a filmului

cu același nume 14,32\$

Serviciul de recuperare de informații (o încercare nereușită de a obține doi ani de jurnal ținut cu scrupulozitate de pe un hard extern expirat) 75\$

TOTAL NET 39.567, 68\$

Ceea ce nu e chiar așa de rău, dacă stai să te gândești – mai mult decât poate cheltui autorul (care nu deține animale de companie). Drept urmare, vă face cadou o parte vouă, sau măcar câtorva dintre voi. Primii 200 de cititori ai acestei cărți care scriu și fac dovada că au citit și și-au însușit

multele lecții de aici vor primi fiecare câte un cec din partea autorului, în valoare de 5\$, care poate fi încasat de la o bancă americană, probabil Chase Manhattan, care nu e o bancă bună – nu vă deschideți conturi acolo. Acum: cum să dovedești că ai cumpărat și citit cartea? Să zicem că facem așa: Ia cartea, pe care trebuie să o fi cumpărat* – include bonul sau o copie a bonului – și pune pe cineva să-ți facă o poză când citești cartea sau poate folosind-o într-un scop mai bun. Mulțumiri speciale pentru a) includerea în fotografie a unui bebeluș (sau bebeluși), pentru că toată lumea știe cât de drăguți sunt bebelușii; b) includerea în fotografie a unui copil cu o limbă extraordinar de mare; c) fotografii făcute în locuri exotice (cu cartea, țineți minte); d) fotografii cu cartea frecată de un panda roșu, un urs mic + un mamifer care arată ca un raton, de asemenea supranumit „mai puțin panda“, originar din centrul Chinei și frecvent frecăreț de lucruri în vederea marcării teritoriului. NU UITA SĂ: te centrezi, pe tine sau pe subiectul tău, oricare o fi el, în fotografie. Dacă folosești un aparat cu un obiectiv de 35 de mm cu focalizare automată, apropie-te mai mult decât știi că e nevoie în mod normal; lentila, pentru că e convexă, te depărtează cu 3-5 metri. DE ASEMENEA: ține-ți hainele pe tine, te rog. Acei cititori care sunt destul de isteți încât să fi luat un exemplar printr-un anumit trimestrial vor ști deja care e cea mai bună adresă de la care se pot primi acești bani grațiuți (deși adresa cu pricina e valabilă doar până, poate, în august 2000), și prin urmare vor fi în avantaj, din punctul de vedere al timpului. Altfel, trimiteți-vă stilatele fotografiile la:

* Nu credem că e cazul să mai menționăm că dacă ai împrumutat cartea de la bibliotecă sau dacă citești ediția de buzunar e deja mult, mult prea târziu. Dacă e să ne gândim, ai putea să citești rândurile astea la mult timp după, în viitorul îndepărtat – probabil că deja face parte din programa școlară! Ia zi, cum e în viitor? Purtați toți robe? Mașinile sunt mai rotunde sau mai puțin rotunde? Au apărut ligi de fotbal și cu femei?

OFERTA OSAUGN
Vintage Books
299 Park Avenue
New York, NY 10171

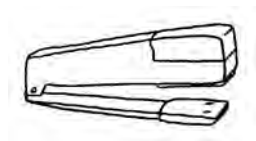
Dacă în momentul în care primește scrisori autorul a distribuit deja cele 200 de cecuri, mai ai o șansă să te lovească norocul. Dacă fotografia e amuzantă sau numele tău, respectiv al orașului tău sună nefericit și dacă adaugi în scrisoare un plic autoadresat, cu timbru, îți va pune ceva (nu bani) în plic și ți-l va trimite înapoi, pentru că autorul nu are cablu, și simte nevoia să se distreze. Acum.* Autorul ar vrea să ia cunoștință de dorința-ți de a începe cu intriga, corpul cărții, *povestea*. Va face asta și, contrar a ceea ce s-a spus la D), îți va oferi, pentru vreo sută de pagini bune, fără întreruperi, proză fără conștiință de sine, ceea ce te va amuza și te va întrista și, ici și colo, te va îmbărbăta. E gata să înceapă povestea din clipă în clipă, pentru că își dă seama când a venit vremea, când e momentul potrivit și când lucrurile se află pe un fâgaș bun. El ține cont de nevoile și sentimentele unui cititor, de faptul că cititorul are mult timp, multă răbdare – acea aparent nesfârșită futere de mamă, o interminabilă dregere de voce, poate trece cu ușurință ca, ba chiar *deveni*, un fel de tragere de timp plină de dispreț, o îndepărtare a cititorilor, ceea ce nimeni nu-și dorește. (Sau poate...?) Așa că mergem mai departe, pentru că autorul, la fel ca voi, vrea să meargă mai departe, în miezul chestiunii, să plonjeze direct și să-și revadă socotelile, pentru că e o poveste care trebuie să fie spusă, antrenând, după cum și face, moarte și izbăvire, enervare și trădare. Așa că scufunda-ne-vom, după alte câteva mulțumiri. Autorul vrea să le mulțumească curajoșilor bărbați și femei care slujesc în Armata Statelor Unite ale Americii. Le dorește tot binele și speră că se vor întoarce curând

* O poveste interesantă: Taică-meu ne-a istorisit odată cum el și Les, prietenul lui, au inventat o metodă, atunci când făceau o pauză în vorbire la ședințe sau audieri (el și Les erau avocați [Les, viu și nevătămat, e și azi tot avocat]), prin care în loc să facă „Ăăă...” sau „Îăă...”, ziceau „Acum...”, obținând prin acest cuvânt un dublu efect: te ajută să faci o pauză în discurs ca și „Ăăă...” sau „Îăă...”, dar, în loc să denote o minte înceată, creează suspans pentru ce urmează, indiferent de ce-ar putea să urmeze, pentru că nici vorbitorul nu știe încă.

acasă. Asta doar dacă ei vor să se întoarcă. Dacă le place unde sunt, speră să rămână acolo. Măcar până atunci când își vor dori să vină acasă. Dup-ai-a trebuie să vină direct acasă, cu primul avion. Autorul ar vrea de asemenea să mulțumească celor care fac benzi desenate cu răufăcători și supereroi, cei care au inventat, sau măcar au popularizat, noțiunea de normal, o persoană cu un temperament blând transformată într-un mutant născut dintr-un accident bezmetic, mai apoi cu mutantul condus de strania hibridizare dintre cea mai scârboasă amărăciune și cea mai revoltătoare speranță către comiterea de fapte foarte, foarte ciudate și prostești, de multe ori în numele Binelui. Cei care fac benzi desenate par să fie pătrunși de ceva. Acum, în spiritul unui *glasnost* interpretativ, autorul vrea să te salveze de niște bătăi de cap, expunându-ți un ghid rudimentar pentru ceva mai mult de jumătate din metaforele ce se regăsesc în carte. (Vezi verso pagina următoare.) Autorul ar vrea de asemenea să-și recunoască propensiunea de a exagera. Și propensiunea lui de a vinde gogoși pentru a da mai bine, sau mai rău, depinde ce-l avantajează mai mult la momentul respectiv. Ar vrea de asemenea să recunoască că nu, nu e el singurul care și-a pierdut părinții, și că de asemenea nu e singurul care și-a pierdut părinții, și a moștenit un frate mai mic. Dar ar vrea să sublinieze că de fapt e singurul care, pe lângă asta, a semnat și un contract pentru o carte. Ar vrea de asemenea să-i mulțumească distinsului senator de Massachusetts. Și Statului Palestinian. Și logicii implicite a regulii mesajului instantaneu. Și ar vrea să recunoască că și el e, la rândul lui, conștient de hibebe și de neajunsurile cărții, oricum le-ai numi, și că îți va da bobârnace în cozorocul șăpcăliei ca să le observi. Și, dacă tot a venit vorba, ar vrea de fapt să-i mulțumească și fratelui său Bill, în cele din urmă; fratele lui, Bill, e un om atât de bun. Și amabilului și încrezătorului editor al cărții, Geoff Kloske, și asistentei domnului Kloske, Nicole Graev, care încurcă vocalele între ele, dar altfel e foarte drăguță. De asemenea lui C. Leyshon, A. Quinn, J. Lethem și V. Vida, pentru demolirea temerilor, ca să nu-i mai menționăm pe Adrienne Miller, John Warner, Marny Requa și Sarah Vowell, ale căror lecturi ale acestei cărți înainte

să fie citibilă au fost apreciate foarte mult (deși, dacă e s-o luăm așa, autorul i-a marcat lui Warner 100\$, ceea ce face ca mulțumirile către el să fie oarecum în plus). Și, încă o dată, tuturor oamenilor care apar în această poveste, mai ales domnului C.M.E., care se știe el. În fine, autorul ar vrea de asemenea să le mulțumească domnilor și doamnelor de la Serviciul Poștal al Statelor Unite, pentru că uneori îndeplinesc cu mare aplomb sarcini pentru care nu le mulțumește nimeni și, date fiind proporțiile efortului, o fac cu o eficiență uluitoare.

Iată aici desenul unui capsator:

LISTA INCOMPLETĂ A SIMBOLURILOR ȘI METAFORELOR

Soare	=	Mamă
Lună	=	Tată
Salon	=	Trecut
Nas sângerând	=	Decădere
Tumoare	=	Prevestire
Cer	=	Emancipare
Ocean	=	Mortalitate
Pod	=	Pod
Portofel	=	<div style="display: inline-block; vertical-align: middle;"> <div style="border-left: 1px solid black; border-right: 1px solid black; border-bottom: 1px solid black; padding: 2px 5px;"> Siguranță Tată Trecut Clasă </div> </div>
Zăbrele	=	Echivalent-transcendental
Pat alb	=	Pântec
Mobilă, covoare etc.	=	Trecut
Ursuleț mic de pluș	=	Mamă
Toph	=	Mamă
Păpuși	=	Mamă
Lacul Michigan	=	<div style="display: inline-block; vertical-align: middle;"> <div style="border-left: 1px solid black; border-right: 1px solid black; border-bottom: 1px solid black; padding: 2px 5px;"> Mamă Trecut Pace Haos Necunoscut </div> </div>
Mamă	=	Mortalitate
Mamă	=	Dragoste
Mamă	=	Furie
Mamă	=	Cancer
Betsy	=	Trecut
John	=	Tată
Shalini	=	Promisiune
Skye	=	Promisiune
Eu	=	Mamă

Notă: Folosirea piesei lui Journey *Any Way You Want It* sau (*Cum îți vine ție*) nu implică nici o simbolistică.

I

În decembrie, dincolo de fereastra înaltă a băii, curtea e gri și aspră, copacii caligrafici. Aburii din uscător se bulucesc afară din casă și o iau în sus, spărgându-se când se rostogolesc spre cerul alb.

Casa e o uzină.

Îmi pun pantalonii la loc pe mine și mă duc înapoi la maică-mea. Străbat holul, trec de spălător și intru în salon. Închid ușa după mine, înăbușind hurelul pantofilor micuți din storcător.

— Unde-ai fost? mă întrebă maică-mea.

— La baie, spun eu.

— Hmmm, face ea.

— Ce?

— Cînșpe minute?

— N-am stat atâta.

— Ai stat mai mult. S-a stricat ceva?

— Nu.

— Ai căzut înăuntru?

— Nu.

— Te-ai jucat cu ghiocelul?

— M-am tuns.

— Ți-ai admirat buricul.

— Clar. Mă rog.

— Ai spălat pe-acolo?

— Da.

Nu spălasem, de fapt lăsasem păr peste tot, ghemotoace maro răsucite care înfundau chiuveta, dar știam că maică-mea n-o să afle. Nu se putea ridica să verifice.

Maică-mea e pe canapea. În acest moment, nu se mișcă de pe canapea. Mai demult, până acum vreo câteva luni, când era în

putere, umbla pe picioarele ei și conducea mașina, făcea toate treburile. După asta a fost o perioadă când și-a petrecut cea mai mare parte a timpului în scaunul ei, cel de lângă canapea, făcând ocazional treburi, ieșind, una-alta. În cele din urmă s-a mutat pe canapea, dar chiar și atunci, cel puțin pentru o vreme, chiar dacă cea mai mare parte a timpului stătea pe canapea, în fiecare seară pe la 11 își făcuse un obicei din a se duce la etaj, desculță, încă bronzată în noiembrie, pășind încet și cu grijă pe covorul verde, în camera surorii mele mai mari. Dormise acolo ani de-a rândul – camera era roz și curată, patul avea baldachin, și cu mult timp în urmă decisese că nu mai poate dormi cu tusea lui taică-meu.

Dar ultima dată când a urcat a fost acum câteva săptămâni. În momentul de față stă în canapea, nu se mai mișcă din canapea, e culcată pe canapea în timpul zilei și doarme acolo noaptea, în cămașa ei de noapte, cu televizorul pornit până în zori, cu o cvetură trasă peste ea, din vârful degetelor până la gât. Toți știu.

În timp ce se odihnește pe canapea în cea mai mare parte a zilei și a nopții, pe spate, maică-mea își întoarce capul să se uite la televizor și apoi și-l întoarce la loc ca să scuipe un fluid verde într-un receptacul de plastic. Receptaculul de plastic e nou. Timp de mai multe săptămâni a scuipat fluidul verde într-un prosop, nu același, că le schimba, păstrând mereu unul pe piept. Dar prosopul de pe piept, aveam să descopăr împreună cu soră-mea Beth după o scurtă vreme, nu era un loc chiar așa de potrivit să scuipi fluidul verde, pentru că fluidul verde mirosea groaznic, un miros inimaginabil de penetrant. (Îți poți imagina să miroasă cumva, desigur, dar nu așa.) Prin urmare, fluidul verde nu putea fi lăsat acolo, să se împruță și să se întărească în prosopul flaușat. (Pentru că fluidul se întărea într-o crustă pe prosoapele flaușate, acestea erau aproape imposibil de curățat. Așa că prosoapele-fluid-verde erau de unică folosință, și chiar dacă foloseai fiecare colț al prosopului, împăturindu-l și întorcându-l, întorcându-l și împăturindu-l, tot nu țineau mai mult de câteva zile, și rezerva se topea văzând cu ochii, chiar și după ce am jecmănit baia, dulapurile, garajul.) Așa că în cele din urmă Beth a procurat, pentru ca mama noastră

să scuipe fluidul verde înăuntru, o cutie mică de plastic, care părea provizorie, ca o piesă dintr-un aparat de aer condiționat, dar ne-a fost oferită de la spital și din câte am înțeles era special făcută pentru oamenii care scuipă des fluid verde. E un recipient de plastic turnat, crem, de forma unei semiluni, care poate fi ținut la îndemână și în care poți scuipa. Poate fi așezat în jurul gurii unei persoane care stă întinsă, chiar sub bărbie, într-o manieră ce permite depozitarului de fluid corporal verde fie să-și ridice capul și să scuipe direct în el, fie să lase pur și simplu fluidul să picure, peste bărbia lui/ei, în recipientul care așteaptă dedesubt. A fost o descoperire măreață recipientul de plastic în formă de semilună.

— E comodă chestia aia, ă? am întrebat-o pe maică-mea, trecând prin dreptul ei spre bucătărie.

— Da, fenomenală, a zis ea.

Mi-am luat o înghețată din frigider și m-am întors în salon. I-au scos stomacul maică-mii acum vreo șase luni. În acel moment, nu mai rămăsese mare lucru de scos – deja îi scosese ră [aș folosi termenii medicali dacă i-aș ști] restul cu vreun an înainte. Apoi au legat [ceva] de [ceva], sperând că au scos porțiunea deranjantă și că pot să o programeze pentru chimioterapie. Dar bineînțeles că nu scosese tot. Au mai lăsat ceva și a crescut, a revenit, a puit, s-a umflat, s-a înfipt într-o rână a navei spațiale. Pentru o vreme a părut că e bine, a făcut chimioterapie, și-a luat peruci și apoi părul i-a crescut la loc – mai negru, mai firav. Dar după șase luni a început să aibă iar dureri – *Să fie indigestie?* Ar putea să fie pur și simplu o indigestie, desigur, date fiind râgâitul și durerea, felul cum se frângea de spate peste masă la cină; oamenii au indigestie; oamenii iau Triferment; Hei, mami, să mă duc să-ți aduc niște Triferment? – dar când s-a internat iar și au „deschis-o“ – o expresie care le place – și s-au uitat înăuntru, chestia aia se holba și ea la ei, la doctori, ca o mie de viermi zvârcolindu-se sub o piatră, ghem, lucind, udă și uleioasă – *Doamne Dumnezeu!* –, și poate nu ca niște viermi, ci ca un milion de tăiței mici, fiecare un mic oraș de cancer, fiecare cu cetățeni sălbatici, împrăștiați, fără grijă pentru mediu, fără nici un fel de legislație districtuală. Când

doctorul a deschis-o și deodată deasupra lumii de țâiței canceroși a răsărit lumina, s-au simțit deranjați și au făcut pe nebulii. *Oprește. Nenorocita aia. De lumină.* Au sticlit la doctor, fiecare tăițel, deși un oraș în sine, având un singur ochi, un ochi diabolic și orb în mijloc, care se holba obstinat, cum doar un ochi orb poate să o facă, la doctorul de afară. *Pleacă. În Paștele. Mă-tii.* Doctorii au făcut ce-au putut, au scos tot stomacul, au conectat ce-a mai rămas, partea asta cu aia, și au cusut-o la loc, lăsând orașul așa cum era, coloniștii cu destinul lor declarat, cu combustibilii lor fosili, cu mall-urile lor și desfășurările lor suburbane, și au înlocuit stomacul cu un tub și un stativ portabil cu o pungă. E destul de drăguț stativul cu pungă. Îl căra după ea, într-un rucsac gri – arată futuristic, între o pungă de gheață sintetică și o pungă de hrană lichidă proiectată pentru călătorii în spațiu. I-am dat și un nume. Îi spunem „punga“.

Mă uit cu maică-mea la TV. E un show în care atleți amatori, care în realitate lucrează în marketing sau ca ingineri, se întrec în putere și agilitate cu femei și bărbați culturiști. Cei mai mulți culturiști sunt blonzi și sunt bronzăți impecabil. Arată super. Au nume care inspiră viteză și nesupunere, nume de mașini americane și aparate electronice, ceva de genul Firestar, Mercury, Zenith. E un spectacol super.

— Ce-i asta? întrebă ea, aplecându-se spre televizor. Ochii ei, micuți, tăioși, intimidanți altădată, sunt acum posaci, galbeni, stinși, mijiți – scuipatul îi face să pară într-o exasperare constantă.

— Emisiunea aia cu bătăi, zic eu

— Mmm, răspunde ea, apoi se întoarce și își ridică capul să scuipe.

— Mai sângerează? întreb eu, sugând din înghetată.

— Mda.

Avem o hemoragie nazală. Cât am fost în baie, s-a ținut de nas, dar nu poate să-l țină suficient de strâns, așa că acum o ajut eu, îi strâng nările cu mâna liberă. Pielea ei e uleioasă, netedă.

— Ține-l mai strâns, zice ea.

— OK, zic eu.

Pielea îi e fierbinte.

Pantofii lui Toph continuă să huruie.

Acum o lună, Beth s-a trezit devreme; nu-și amintește de ce. A coborât tiptil pe covorul verde, jos, în holul cu pardoseală din gresie neagră. Ușa din față era deschisă, închisă era doar ușa din plasă. Era toamnă și frig, așa că a închis ușa cu amândouă mâinile, a blocat yala cu un clic și s-a întors spre bucătărie. A mers pe hol, apoi a intrat în bucătărie, gerul depusese pânze fine de chiciură în colțurile ușii glisante de sticlă, gerul din copacii goi din curte. A deschis frigiderul și s-a uitat înăuntru. Lapte, fructe, pungi datate, cu o destinație precisă. A închis ușa frigiderului. A ieșit din bucătărie în salon, unde draperiile care acopereau fereastra mare din față erau trase, și lumina de afară era albă. Fereastra era un ecran argintiu, strălucitor. A mijit ochii până i s-au obișnuit cu lumina. Pe măsură ce i s-a focalizat privirea, l-a văzut în mijlocul ecranului, la capătul aleii, pe taică-meu, în genunchi.

Nu că familia noastră nu ar avea gust, doar că familia noastră are un gust inconsecvent. Tapetul din baia de jos, deși a venit odată cu casa, e cea mai grăitoare declarație decorativă, afișând modele formate din vreo cinșpe slogane și expresii populare la vremea instalării lui. *Tot înainte, Merge unsă, A ieșit din peisaj!* – aranjate astfel încât se unesc și se lipesc în combinații uimitoare. Literele sunt scrise de mână, în blocuri stilizate, roșii și negre pe un fundal alb. Ceva mai urât nu se poate, și totuși tapetul e o ciudățenie pe care vizitatorii o apreciază, mărturia unei familii fără un interes presant în a enunța nevoi evidente de decorațiune, și de asemenea dovada unor clipe fericite, a unor clipe exuberante și însuflețite din istoria Americii, care au născut un tapet exuberant și însuflețit.

Livingul e mai degrabă clasic, de fapt chiar curat, ordonat, plin de suveniruri și antichități, un covor oriental acoperind centrul pardoselii de lemn. Dar salonul, singurul în care toți ne petrecem timp nelimitat, a fost acolo mereu, la bine și la rău, imagine supremă a adevăratelor noastre înclinații. Întotdeauna a

fost vraște, mobila concurând, prin fiecare element, cu dinții strânși și bărbia în piept, la titlul de Cel Mai Urât Obiect. Timp de doisprezece ani, fotoliile au fost portocalii-sângerii. Canapeaua tinereții noastre, cea care a interacționat cu scaunele oranj și covorul alb zdrențaros, a fost ecosez – verde, maro și alb. Salonul a avut întotdeauna aerul unei cabine de vapor, cu lambriuri de lemn, cu grinzi masive de lemn susținând, sau simulând că susțin, tavanul de deasupra. E o cameră întunecată, salvată de la un fel de decădere generală de mobilă și pereți, nu s-a schimbat mult în cei douăzeci de ani cât am locuit acolo. Mobila e copleșitor de maro și de deșelată, ca mobila unei familii de urși. Iată ultima noastră canapea, cea a tatălui meu, lungă și acoperită cu ceva care aduce cu un velur maroniu, și acolo e fotoliul de lângă canapea, care acum cinci ani a înlocuit portocalele însângerate, un mamut cu tapițerie maronie, ca al maică-mii. În fața canapelei e o măsuță de cafea făcută dintr-un trunchi de copac, tăiat în așa fel încât coaja a rămas, chiar dacă lăcuită din greu. Am adus-o cu noi, acum mai mulți ani, din California, și e, precum cea mai mare parte din mobila casei, dovada unei filozofii decorative emfatică – din cauza handicapului estetic decorativ, suntem ca acele familii care adoptă copii cu probleme și refugiați de pretutindeni – vedem frumusețea interioară și nu putem spune nu.

Unul dintre pereții salonului era și e dominat de un șemineu de cărămidă. Șemineul are o parte ca un intrând și a fost construit pentru a înlesni prepararea grătarului în interior, deși noi nu l-am folosit niciodată, în principiu pentru că atunci când ne-am mutat ni s-a spus că undeva sus pe coș locuiesc ratoni. Așa că preț de mai mulți ani partea ca un intrând a dormitat, până în ziua când, cam acum patru ani, taică-meu, posedat de același tip straniu de inspirație care l-a făcut să decoreze de-a lungul mai multor ani lampa cu picior de lângă canapea cu păienjeni și șerpi de cauciuc, a pus în el un acvariu. Acvariul, a cărui mărime a fost aleasă după o aproximare din ochi, s-a dovedit a se potrivi la fix.

— A-ha! a zis el când l-a instalat, strecurându-l direct, cu câte un centimetru rămas liber pe fiecare parte. A-ha! a fost

replica lui, și nouă ne-a sunat ceva un pic cam prea în genul lui Fonzie venind de la un avocat cu părul alb, purtător de pantaloni în carouri.

„A-ha!“ spunea după astfel de minuni, de altfel amețitoare în cantitatea și capacitatea lor de a ului – în adăugire la Miracolul Potrivirii la Fix a Noului Acvariu, a fost, de exemplu, Miracolul Cablării Televizorului Prin Super Combina Stereo Pentru un Super Sunet Stereo Adevărat, ca să nu mai menționez Miracolul Trecerii Firelor de la Nintendo *Pe Sub Covor Ca Să Nu Se Mai Împiedice Dracului Copiii De El*. (Era devotat Nintendoului.) Ca să atragă atenția asupra fiecărei minuni, stătea în fața cui se nimerea să fie în cameră și, în timp ce rânjea cu toți dinții, își prindea mâinile într-un gest triumfător, ridicându-le mai întâi peste un umăr, apoi peste celălalt, ca un mic cercetaș care a câștigat cu mașinuța de el făurită cursa Pinewood Derby. Uneori, de dragul modestiei, o făcea cu ochii închiși și capul plecat. *Eu am făcut asta?*

— Ratatule, spuneam noi.

— O, mai dați-vă dracu', zicea el și se ducea să-și facă un Bloody Mary baban.

Într-unul din colțurile livingului tavanul e pătat în cercuri concentrice galbene și maro, un suvenir de la ploile grele de primăvara trecută. Ușa dinspre hol se ține doar într-una din bala-male. Covorul, odată alb, din perete în perete, e tocit de tot și n-a mai fost aspirat de luni de zile. Plasele din ferestre sunt încă ridicate – taică-meu a încercat să le lase, dar anul acesta nu a reușit. Ferestrele de la salon dau înspre est și, pentru că se află sub un număr de ulmi uriași, prin ele nu intră lumina. Lumina din salon nu e semnificativ diferită noaptea față de zi. În salon de obicei e întuneric.

Am venit acasă în vacanța de Crăciun. Fratele nostru mai mare, Bill, tocmai s-a întors din D.C., unde lucrează pentru Heritage Foundation – o chestie care are de-a face cu economia europeană, privatizări, conversii. Soră-mea e acasă pentru că a stat acasă tot anul – a lăsat facultatea de drept ca să vină aici să se distreze. Când eu vin acasă, Beth iese.

— Unde te duci, o întreb de obicei.

— Afară, răspunde ea de obicei.

O țin de nas. În timp ce nasul sângerează și noi ne chinuim să-l oprim, ne uităm la televizor. La televizor, un contabil din Denver încearcă să se urce pe un perete înainte ca un culturist denumit Striker să-l înhațe și să-l tragă în jos. Celelalte părți ale emisiunii sunt pline de suspans – există o cursă cu obstacole, în care concurenții se întrec contracronometru, o probă în care se lovesc cu niște vâsle cu burete în capăt, și amândouă pot fi extrem de incitante, mai ales dacă întrecerea e strânsă, cu competitori care au sorți egali, și miza e mare –, dar partea asta, cu cățăratul pe perete, e prea tulburătoare. Ideea unui contabil urmărit în timp ce se cațără pe un perete... nimeni nu vrea să fie vânat când se urcă pe un perete, vânat de orice, de oameni ale căror mâini îți înhață gleznelor în timp ce te întinzi după clopotul din vârful. Striker vrea să se întindă să-l tragă în jos pe contabil – se întinde cât poate spre picioarele lui –, n-are nevoie decât de o priză bună, o întindere, o priză și o trântea – și dacă Striker și ale lui mâini fac asta înainte ca prăpăditul să ajungă să tragă clopotul... e partea cea mai nasoală din acest show. Contabilul se cațără repede, cu fervoare, punând picior după picior, și pentru o secundă ai senzația că o să reușească, pentru că Striker e mult mai jos, la două staturi de om cel puțin, dar apoi contabilul se oprește. Următoarea priză e prea departe de locul unde se află. Așa că *dă înapoi*, se duce în jos un pic ca să încerce un alt traseu, și când pune piciorul înapoi e de neîndurat – suspansul. Contabilul se dă înapoi și o ia pe partea stângă a peretelui, dar brusc Striker e acolo, de nicăieri – *nici măcar nu apărea în cadru!* –, și îl prinde pe contabil de picior, de gambă, și îl trânteste și s-a terminat. Contabilul zboară de pe perete (atașat de frânghie, bineînțeles) și coboară încet spre podea. N-o să mă mai uit la emisiunea asta.

Mama o preferă pe cea în care trei tinere stau pe o canapea pastel și povestesc despre întâlnirile pe neve din pricina cărora s-au bucurat sau au avut de suferit, toate cu același bărbat. De luni de zile, mama și Beth nu scapă nici un episod, seară de seară. Uneori cei de acolo au făcut sex unii cu alții, dar folosesc cuvinte

amuzante când vorbesc despre asta. Și mai e și moderatorul ăla haios, cu un nas mare și păr negru și creț. E un tip nostim și se distrează făcând emisiunea, o menține vioaie. La sfârșitul emisiunii, burlacul o alege pe una dintre cele trei cu care vrea să meargă la o altă întâlnire. Atunci moderatorul face ceva de-a dreptul incredibil: chiar dacă el a plătit pentru cele trei întâlniri anterioare descrise și chiar dacă nu mai are nimic de câștigat făcând ceva în plus, *el le mai dă bani burlacului și fetei și pentru următoarea lor întâlnire.*

Mama îi urmărește în fiecare seară; e singurul lucru pe care-l poate urmări fără să adoarmă, ceea ce face des, moțând și trezindu-se de-a lungul zilei. Dar nu doarme noaptea.

— Bineînțeles că dormi noaptea, zic eu.

— Nu dorm, zice ea.

— Toată lumea doarme noaptea, zic eu – asta e o chestie a mea –, chiar dacă nu simte că-i e somn. Noaptea e mult, mult prea lungă ca să stai treaz până la capăt. Adică, au fost momente în care sunt destul de sigur că am stat treaz toată noaptea, ca atunci când eram sigur că vampirii din *Salem's Lot* – îl mai ții minte, ăla cu David Soul și toți ăia? Cu oamenii spintecați de coarne? Mi-era teamă să mă culc, așa că stăteam treaz toată noaptea, uitându-mă la TV-ul mic stând pe burtă, cât era noaptea de lungă, temându-mă că mă ia somnul, pentru că eram sigur că așteaptă fix clipa aia, fix când o să adorm, să vină plutind prin fereastra mea sau pe jos prin hol să mă muște, totul cu încetinitorul...

Scuipă în semiluna ei și se uită la mine.

— Despre ce dracu' vorbești?

Acvariul e tot în șemineu, dar peștii, patru sau cinci peștișori aurii cu ochii bulbucați și elefantiazis, au murit acum multe săptămâni. Apa, încă luminată de deasupra de becuțele roșietice de acvariu, e gri de la mucegai și fecalele de pește, cețoasă ca un glob cu zăpadă scuturat. Mă întreb o chestie. Mă întreb ce gust are apa. Ca un sake nutritiv? Ca zoaiele din canalizare? Mă

gândesc s-o întreb pe maică-mea: *Ce gust crezi că are?* Dar n-o să găsească întrebarea amuzantă. N-o să răspundă.

— Vrei să verifici? zice ea, cu referire la nas.

Eliberez nările. Nimic.

Mă uit la nasul ei. Mai e încă bronzată de astă-vară. Pielea ei e netedă, ciocolatie.

Apoi începe sângele, mai întâi un firişor, urmat de un ţipar gros, aventurându-se afară, încet. Iau prosopul şi-l şterg tampo-nându-l.

— Mai curge, zic.

Leucocitele i-au ieşit puţine. Sângele nu i se coagulează cum trebuie, a zis doctorul când i s-a întâmplat ultima dată, deci, a zis, nu e voie să mai avem hemoragii. Orice sângerare poate fi ultima, a zis el. Da, am zis noi. Nu ne facem griji. Nu părea să se ivească prea multe ocazii care să-i provoace sângerări, cu stilul ei de viaţă, așa cum o ducea, pe canapea. *O să iau obiectele ascuțite din preajma ei*, i-am zis în glumă doctorului. Doctorul n-a chicotit. Mă întrebam dacă mă auzise. M-am gândit să repet, dar apoi mi-am dat seama că probabil m-a auzit, dar ce-am zis nu i s-a părut amuzant. Și totuși, poate că nu m-a auzit. Mi-a trecut prin cap apoi să suplimentez gluma, să mă întrec cumva cu ea, ca să zic așa, făcând o altă glumă, care o va aduce și pe prima în atenție, un fel de lovitură în doi timpi. *Gata cu bățile cu șişuri*, aş fi zis eu. *Nu mai aruncăm cu cuțite*, aş fi dat-o eu, he he. Dar acest doctor nu prea ştie de glumă. Unele asistente da. E treaba noastră să glumim cu doctorii și asistentele. E treaba noastră să-i ascultăm pe doctori și, după ce-i ascultăm pe doctori, de obicei Beth le pune doctorilor întrebări punctuale – *Cât de des trebuie să ia asta? Putem să adăugăm asta la amestecul din perfuzie?* –, și uneori mai pun și eu o întrebare, apoi adăugăm nițică frivolitate cu o urmă de spirit. Știu că ar trebui să fac haz în fața dificultăților; umorul trebuie să fie mereu prezent, ni s-a spus. Dar în ultimele săptămâni n-am prea mai găsit resurse. Am tot căutat chestii amuzante, dar abia dacă am găsit câteva.

— Nu pot să pornesc jocul, a zis Toph urcând de la subsol. Crăciunul a fost săptămâna trecută.

- Ce?
- Nu pot să fac Sega să pornească.
- E deschis?
- Da.
- Ai băgat cartela cum trebuie?
- Da.
- Închide-l și deschide-l iar.
- OK, a zis el și s-a dus înapoi pe scări.

Prin fereastra salonului, în mijlocul ecranului alb-argintiu, se vedea taică-meu, care era în costum, un costum gri, îmbrăcat de lucru. Beth s-a oprit în ușa dintre bucătărie și salon și l-a privit. Copacii din curtea de peste stradă erau enormi, cu trunchiuri gri, cu ramuri înalte, iarba mică de pe peluză îngălbenită, pătată de frunzele de toamnă. El nu s-a clintit. Costumul lui, chiar și așa, îngenuncheat, aplecat înainte, îi venea larg pe umeri și la spate. Slăbise mult. A trecut o mașină, o ceață gri. L-a așteptat să se ridice.

Ar trebui să vezi locul unde a fost stomacul. A crescut ca un dovleac. E rotund, umflat. Ce ciudat – i-au scos stomacul și o grămadă din zona din jur, dacă îmi amintesc bine, dar, chiar și după ce au îndepărtat atât de mult dimprejur, arată de parcă e gravidă. Poți să vezi gâlma chiar și pe sub pătură. Bănuiesc că e cancer, dar n-am întrebat-o pe maică-mea, nici pe Beth. E pântecul umflat al copilului subnutrit? Nu știu. Nu pun întrebări. Înainte, când am zis că am pus întrebări, am miștit.

În acest moment nasul sângerează de zece minute. A mai avut o hemoragie nazală, acum vreo două săptămâni, și ea și Beth n-au reușit să o oprească, așa că Beth a dus-o la urgențe. Personalul spitalului a ținut-o două zile, oncologul ei, de care uneori ne place, alteori nu, a venit în vizită și s-a uitat la diagramă și a stat de vorbă pe o margine a patului – era oncologul ei de mai mulți ani. I-au făcut transfuzii și i-au monitorizat numărul de leucocite. Au vrut să o țină mai mult, dar ea a insistat să meargă acasă; era îngrozită să stea acolo, era sătulă de spitale, nu mai voia...

Cuprins

Reguli și sugestii pentru a te bucura de această carte	ix
Prefața acestei ediții	xi
Mulțumiri	xix
Lista incompletă a simbolurilor și metaforelor	xxxvi

PARTEA I

DINCOLO DE MICA ȘI ÎNGUSTA FEREAȘTRĂ DE LA BAIE – ETC	1
Scatologie – jocuri video – sânge – „orbul îl conduce pe orb“ [Biblia] – violențe – rușine, bărbați în pielea goală – cartografiind	

PARTEA A II-A

UITĂ-TE, TE ROG. NE VEZI?	42
California – oceanul fremătând, spumegând – Liga Mică, mame de culoare – rotație și substituie – coline, panorame, acoperișuri, scobitori – amorfeli și senzații – Johnny Bench – mișcare	

PARTEA A III-A

LISTA CU DUȘMANI – ETC	63
Retrogradare – profesori conduși înaintea noastră – meniu – accident de avion – lumină – cuțit – Statutul Salonului de Fa- milie – jumătate de cantalup – la fel ca o față fragilă – model vechi, model nou – Bob Fosse prezintă	

PARTEA A IV-A

A, AȘ PUTEA SĂ IES, DESIGUR	96
Dar nu. Nu, nu! – greutatea – șapte ani de seniorat, ce potriveală – John Doe – declin vs. conservare – burgundia, piulițe	

PARTEA A V-A

AFARĂ E ALBASTRU-ÎNCHIS ȘI SE ÎNTUNECĂ – ETC 113

Stephen, criminal, cu siguranță – Podul – Ioan și Pilat Ponțiu – John, Moodie *et al.* – minciuni – un portofel furat – 99% – puștii mexicani – alinieri, lumini – o dâră de sânge și apoi tăcere

PARTEA A VI-A

CÂND AUZIM ȘTIRILE LA ÎNCEPUT 153

[Niște nuditate temperată] – toate speranțele istoriei până la zi – un interviu – moarte și suicid – greșeli – butoi cu bere – domnul T – Steve cel negru – o moarte înscenată, probabil (mașina gri) – o posibilă evadare, via frânghia din cearșafuri – o ușă ruptă – trădare justificată

PARTEA A VII-A

BĂGA-MI-AȘ. UN PROGRAM TÂMPIT – ETC 219

Amărăciune și calcul – Sau ceva care arată ca ne-noi – mai multă nuditate, dat tot temperată – de culoare, cine e de culoare? – Chakka the Pakuni – păroase-s toate pubisurile, și se revarsă din budigăi și chiloței – Marina – Manevra-obiectul-zburător – drama sau sângele sau gura lui cu spume sau – o mie de cimbale – le-ai servi struguri? Ar fi ceva nepotrivit? – „Așa că nu am voie“ – Detalii despre toate astea mi-ar prinde bine

PARTEA A VIII-A

NU PUTEM FACE NIMIC CU EXCREMENTELE 258

Viitorul – „Chiulangiu? Nu eu!“, râde Hillman – Meath: O da, ne place chestia aia multiculturală – Completați formularele – „o utopie WASP de coșmar“ – răsfaț cumva sexual – S-a întâmplat un Învârte Sticla – „Nu știu“ – „Mulțumescu-ți, Doamne“ – „Mor, Shal“

PARTEA A IX-A

ROBERT URICH SPUNE NU. AM FOST APROAPE 287

Laura Branigan, Lori Singer, Ed Begley, Jr. – să se creadă că ești deștept, serios, permanent. Așa că îți joci rolul – o chestie scârboasă la ea – o cădere – holurile, luminate sărăcăcios, sunt populate

cu grupulețe de oameni – acel Polly Klaas care-mi arată degetul la proces – Adam, prin asociere, neimpresionant

PARTEA A X-A

BINEÎNȚELES CĂ E FRIG 325

Frigul când am coborât din avion – planuri pentru o orgie arheologică personală sau ceva de genul, de la casa funerară la John Husa, a cărei mamă mi-a încălzit cândva lapte, după Grizzly – nunți – o lesbiană agnostică numită pastorul Lovejoy – Chad și copiile – grămada de frunze – o altă amenințare – bineînțeles că știe – nu și-a dat seama toată lumea? – apa ridicându-se, de parcă m-aș fi scufundat deja

PARTEA A XI-A

PLAJA BLACK SANDS E 374

Fără mâini – peste colină, plimbarea – nu NAMBLA – aniversare, parchet – Skye – sânge fierbinte otrăvit – închisoare, cauțiune, oracolul – mai multe manevre – o bătaie – în sfârșit, în sfârșit